

Օ Շ Ա Կ Ա Ն

Օջական,

Քանին՝ ալսօր քեզ ուխտի եկան...
Ու դեռ քանին՝ պիտի գան նորեն
Համբուրել այն քարն որ անշըքորեն
Կը ծածկե Տիրի փառքն հափշտակող
Հայ Գիրի Հսկան իբրև լուռ կոթող:

Օջական,

Բերդիդ բեկորներն՝ որ վաղուց ինկան՝
Եթե իրար գան՝ չեն կրնար մրցիլ
Այն սուրբ քարին հետ՝ որ իբր երփնածիլ
Անուրջի խորան՝ կայք մ'է Բեթելի,
Սրբված՝ հայ Մտքի օծումովն առլի:

Օջական,

Հողերդ՝ ուր ոսկրեր փրտած են այնքան՝
Թե ի կշիռ գան հոծութեամբ ժայռի՝
Չեն վորեր շարժել մետ մը նըժարի
Դեմ այն աճյունին՝ ուր հայ հոգվույն պերճ
Կրակն է անթեղված դարերով անվերջ:

Օջական,

Թե քու անուշակ հուլներդ այգեկան
Մեկ հնձանի մեջ ճմլվին առատ՝
Չեն կրնար բորել կաթիլ մ'անարատ
Դեպի խառնարանը մեծ Մըշակին՝
Ուր խանդ ու խորհուրդ կը պղպըջակին:

Օջական,

Քեզ ձոնված խունկերն այն կայսերական՝
Որ երկար ատեն ծղխեցան քու մեջ՝
Չեն կրնար պահել բույրի մ'ելեջ,
Մինչ ծոցդ թափված լուր անուն մը հեզ
Դեռ նարդի հոտով կը խնկե ըզքեզ:

Օջակա՛ն,

Շողի ու սովերի նախանձ մը կզգան
Ցերեկներդ նախկին՝ գիշերներդ հետին
Հուսավորության մեր Շահապետին
Անմուտ արևեն; և իր ջիրմին սանձ
Սընարթը պճնող աստղերեն պայծառ:

Օջակա՛ն,

Իրմով սրբավայր մ'ես նըվիրական...
Եթե Մորիկ մ'իսկ ցանկա մականի՝
Հող չըկա դափնի մ'իրեն արժանի.
Գըրիչը միայն նիշերովն անմաշ՝
Հող իր վեմն ունի ջինջ ու սրբատաշ:

Օջակա՛ն,

Օր մ'ալ ես եկա իբրև ուխտական...
Ու այն Զարին մոտ՝ որուն ներքև Նա
Կը հսկե արթուն քան թե կը քնանա,
Ըսի. Հողին տակ Գիրը՝ երկաթե
Շունչով մը կ'ապրի... իսկ Զա՛րը.— Միթե
Չէ՞ երապին խորքն՝ ուր դեռ կը հաճին
Իր միտքն աղամանդ, մատներն ոսկեծին:

Օջակա՛ն,

Ով Սուրբ Մեսրոպի հանգիստ սիրական,
Եթե օր մ'երբեք նոր հովիվ նոր հոտ
Պաշտամունքի նոր ծեսով գան քեզ մոտ՝
Ու իրենց համար նոր Աստված մ'ուզեն,
Արթընցո՛ւր Հըսկան Գիրի երազեն...:

